కథా కౌముది

సంభవామి

అన్నపూర్ణ దేవరకొండ

ఈరోజే వచ్చానేమో చాలా బడలికగా ఉంది. కోరి కోరి ఎంచుకున్న ఇల్లు. వెచ్చగా, హాయిగా ఉంది. ఏవో గొంతులు వినపడుతున్నాయి, విందామని చెవులు రిక్కించా.

"తోయంపు కురులతోడ తూగేటి శిరసు, చింతకాయల వంటి జడలఘముల తోడ"

అబ్బ ఎంత బాగుంది తన గొంతు. వంట చేసుకుంటూ పాడుకుంటోంది అమ్మ. దగ్గరగా వెళ్లి ముద్దు పెట్టా. ఎడమచేతితో ప్రేమగా నిమిరింది అమ్మ.

తన గొంతు వినిపించిన ప్రతీ సారీ నా మనసు నవ్వుతోంది. పైకి చూసి నల్లనయ్యకోసారి థాంక్స్ చెప్పా. 'అప్పుడే సంబరం? పూలదారిలో ఉండే ముళ్ళు--- నువ్వెరగనివా?' అన్నట్లు నర్మగర్భంగా నవ్వాడాయన.

"నేను వచ్చాక తినేసి మనం జాక్సన్ విల్లీ వెళ్లాలి. బయో మెట్రిక్స్ కదా"

ఖంగుమందా గొంతు--- నాన్న వస్తే ముందో అనౌన్స్మెంట్ ఉంటుందన్నమాట. అదీ విషయం.

"అలాగే---"

అమ్మ మళ్లీ పాడితే బాగుణ్ణు, నాన్న గొంతు వినపడగానే అమ్మ పాట ఆగిపోయింది. అమ్మ గుండె వేగం తెలుస్తోంది. అప్పటిదాకా హాయిగా ఉన్న అమ్మ దిగులుగా మారిపోయింది. అమ్మ మీద తలవాల్చాను. అమ్మ చెయ్యి ప్రేమగా తగిలింది, 'పర్లేదు కన్నా!' అన్నట్లు.

కాస్సేపు కన్నయ్యతో దెబ్బలాడి, అలిసి నిద్ర పోయాను.

చాలా రోజులకి నాకు అర్థమైందేమిటంటే – నాన్న ఆఫీస్ కి వెళ్లిపోయాక అమ్మ హాయిగా నాతో మాట్లాడుతుంది, పాటలు పాడుతుంది. చాగంటి వారి రామాయణం పెడుతుంది, సుందరకాండ వింటూ, 'అల్లరి నేర్చుకోకూడదమ్మా బంగారూ!' అంటుంది...

ఇంట్లో నాకు ముగ్గురి మాటలు చాలా ఇష్టం. అమ్మ, పెద్దమ్మ, అన్నయ్య. పెద్దమ్మ ఇక్కడుండదు కానీ రోజూ తన మాటలు వింటున్నాగా. పెద్దమ్మ కూడా "చిన్నతల్లి కోసం అన్నం తిను!" అని అమ్మకి చెబుతుంది రోజూ. అమ్మ దిగులుగా ఉంది అని నాకు కరాఖండిగా తెలిసింది అప్పుడే.

ఓ రోజు రాత్రి అనుకుంటా, నిద్ర మధ్యలో లేచా. నాన్న అరుపులతో ఉలిక్కిపడి. అమ్మ ఏడుస్తోంది. పిల్లాడు లేస్తాడు నెమ్మదిగా మాట్లాడమని, ఆ వీడియోలు ఆపెయ్యమని నాన్నని అడుగుతోంది.. నాన్న అరుపులు ఎక్కువయ్యాయి. అమ్మ లేచి వెళ్ళి లాప్ టాప్ బయట పడేసి వచ్చింది. అమ్మ జుట్టు పట్టుకుని బయటికి ఈడ్చుకు వెళ్ళాడు నాన్న. నాకు ఏడుపు వచ్చింది. నా ఏడుపు ఎవరూ పట్టించుకోవట్లేదని ఇంకా చాలా ఏడుపు వచ్చింది.

అమ్మని గట్టిగా కరుచుకుని అలా ఉండిపోయా చాలాసేపు. గుండెచప్పుడు వినిపించేంత దగ్గర ఉండటం వరమో శాపమో తెలియలేదు. ఎన్ని సార్లు లవ్యూ చెప్పానో ముద్దులు పెట్టానో లెక్కే లేదు. అమ్మ మాత్రం ఎడం చేత్తో నన్ను ప్రేమగా నిమురుతూ అలా ఉండిపోయింది రాత్రంతా.

మరునాడు ఉదయమే నాన్న ఆఫీస్ కి వెళుతూ అమ్మ అంతు చూస్తానని హుకుం జారీ చేసాడు.

తర్వాత అమ్మ పెద్దమ్మ తో మాట్లాడుతుంటే తెలిసింది – డబ్బుల కోసం వేధిస్తున్నాడని, అమ్మ జీతం అతగాడి ఎకౌంట్ లో పడాల్సిందే అని పట్టు పడుతున్నాడనీనూ.

బెంగగా అమ్మని పట్టుకున్నాను, వెనక నుంచి పాట వినిపిస్తోంది

"జాలిగా జాబిలమ్మ రేయి రేయంతా రెప్ప వేయనే లేదు ఎందుచేత?"

అమ్మ గొంతు లాగే కమ్మగా ఉందా గొంతు.

నాకు చాలా కోపం వచ్చేసింది, అమ్మ నా పాదాలని సుతారంగా పట్టుకుని – 'నా జాబిలమ్మ నాతోనే ఉందిగా నాకేం బెంగ చిన్నతల్లీ, బోలెడంత వెన్నెల కదా.. హాయిగా బజ్జో' అంది.

బెంగగానే అమ్మని కరుచుకుని కళ్లు మూసుకున్నాను.

నాన్న అమ్మని తిట్టిన ప్రతిసారీ నాకు కోపం రావడం, అమ్మ ఊరుకోబెట్టడం, అన్నయ్య కూడా భయపడటం, అమ్మ రెండు చేతులతోనూ మమ్మల్నిద్దరినీ దగ్గరికి తీసుకోవడం, నేను ఆ నల్లనయ్యతో గొడవేసుకోవడం అలవాటయిపోయింది.

ఓ రోజు పొద్దున్నే అమ్మ చెప్పింది అన్నయ్యని స్కూల్ పంపిస్తూ, "ఇవాళ ఇంటర్వ్యూ కి వెళ్తున్నాను నాన్నా, తొందర్లోనే జాబ్ లో జాయిన్ అవుతాను, అప్పుడు అంతా బాగుంటుందిరా..."

వినగానే ఎగిరి గంతేసాను...

"అమ్మా.. నేనూ వస్తాను. నన్ను తీసుకెళ్ళవా...." అంటూ అమ్మ ఎడమ చేత్తో ప్రేమగా నిమిరి

"అల్లరి చేయకూడదు బంగారు, జాబ్ వస్తే అమ్మకి బాగుంటుంది " అంది.

"అలాగే అమ్మా, అస్సలుఅల్లరి చెయ్యను"

నా మాట అమ్మ విందో లేదో తెలియదు. త్వర త్వరగా రెడీ అయ్యి, 'ఆపదామప హర్తారం ...." చదువుకుంటుంటే నేను నల్లనయ్య వైపు చూసి, 'వింటున్నావా?' అన్నాను. నవ్వాడాయన.

ఆ రోజంతా అమ్మని అల్లరి పెట్టకుండా ఉండాలని బుద్ధిగా ఉన్నాను. సాయంత్రం ఇంటికి వచ్చాక నాన్న ఎదురు వచ్చాడు.

"ఎలా అయ్యిందేం ఇంటర్వ్యూ?" గద్దించాడు.

"బాగా జరిగింది. ఆఫర్ ఇచ్చారు, రెండు వారాల్లో చేరమన్నారు"

"ఎవరేం దేశీయా... తెల్లవాడా?"

"అమెరికన్..."

"బాగున్నాడా?"

"ఆహా!"

"కిలకిలమంటూ నవ్వుతూ వగలొలకబోసి ఉంటావ్, అందుకే ఆఫర్ ఇచ్చాడు..."

అమ్మ గుండె వేగం పెరగడం తెలుస్తూనే ఉంది.

నాన్న మాటలు అర్థం కావట్లేదు కానీ అమ్మని బాధ పెడుతున్నాడని మాత్రం అర్థం అయింది.

"పెద్దవాడు, ఆఫ్రికన్ అమెరికన్. చాలా చక్కగా మాట్లాడాడు. సంస్కారవంతంగా..." అమ్మ త్వరత్వరగా అక్కడి నుంచి వెళ్ళిపోయింది.

రెండు వారాల్లో అమ్మ ఉద్యోగంలో చేరడం, అమ్మ మొదటి జీతం రాగానే నాన్న తన ఉద్యోగం పోయిందని చెప్పడం, నాన్నకి పారాథైరాయిడ్ అనీ, కాల్షియం రక్తంలో చాలా ఎక్కువైందనీ, ఆరోగ్యం చూసుకోకపోతే ప్రాణానికే ప్రమాదమని డాక్టర్లన్నారనీ ఇక బయటికి వెళ్ళేది లేదని నాన్న పూర్తిగా ఇంట్లోనే ఉండటం – ఇవన్నీ త్వరత్వరగా జరిగిపోయాయి.

ఆపై నాన్న దాష్టీకానికి అంతూ పొంతూ లేకుండా పోయింది. అమ్మని రోజూ ఏదో కారణంతో తిట్టడం, కొట్టడం తెలుస్తూనే ఉంది. నేను ఏడ్చిన ప్రతీసారీ నల్లనయ్య మాత్రం నవ్వుతూ నాకు ధైర్యం చెబుతూనే ఉన్నాడు.

——-----------

ఒక రోజు గట్టిగా అన్నాను

"నేను అమ్మని రక్షించాలి"

"సరే, అలాగే"

"నువ్వు నాన్నని శిక్షించాలి"

"అలాగేనమ్మా" సన్నటి నవ్వు ..

నేను నల్లనయ్య తో మాట్లాడుతూ ఉండగా అమ్మ గొంతు వినిపించింది

"అమ్మా, నొప్పి!"

నాన్న చేతి దెబ్బతో ముందుకి తూలి పడ్డ అమ్మ ఇక లేవలేకపోయింది. గట్టిగా అమ్మని కరుచుకున్నాను నేను.

అమ్మని హాస్పిటల్ కి తీసుకెళ్ళటం, ఆపరేషన్ థియేటర్ లోకి తీసుకెళ్లటం వరకూ నాన్న ప్రక్కనే ఉన్నాడు, డాక్టర్ తో చెప్పాను, "నాన్న అమ్మని కొట్టాడు, అమ్మ పడిపోయింది!"

ఆ హడావిడిలో డాక్టర్ నా మాట విన్నాడో లేదో, అమ్మ మాత్రం ఎడం చేత్తో నన్ను పట్టుకుని

"నా పాప!" అని పలవరిస్తోంది.

"నీ పాపకేం కాదమ్మా, మీకు ఎలా ఉంది?"

"పెద్దాడు ఎక్కడ, పాపాయి పాపాయి..."

పలవరింతల్లో ఉండగానే అమ్మకి మత్తు ఆవరించింది.

——--------------

చల్లటి గాలి, ఒక్క సారిగా చలి వేసింది. చుట్టూ చూసాను. అమ్మ కనిపించలేదు. చీకటి గది మధ్యలో నీలి రంగు కాంతి. వీపుమీద ఎవరిదో చెయ్యి గట్టిగా తగిలింది. కెవ్వుమని అరిచాను. అమ్మ వచ్చి హత్తుకుంటుంది అని ఆశ.

"నాకివ్వండి!"

నాన్న గొంతు. భయమేసింది. ఇంకా గట్టిగా ఏడ్చాను. అమ్మేదీ? ఇందాకటి దాకా విన్న ఆ గొంతెక్కడా వినపడదే?

నాన్న నన్ను పట్టుకుని ఉండగా నల్లనయ్య గొంతు వినిపించింది.

"మామ్ ఈజ్ అవేక్" అని.

అంతలో నాన్న చేతిలోనుంచి నేను జారిపోతున్నాను. నల్లనయ్య పరుగున వచ్చి నన్ను పట్టుకున్నాడు. "స్ట్రెచర్.. అప్పియర్స్ లైక్ స్ట్రోక్"

ఇంకో నలుగురు వచ్చి నాన్నని తీసుకుని వెళ్ళిపోయారు.

నన్ను అమ్మ గుండెలమీదకి అందించిందా గొంతు. నల్లనయ్య గొంతు తెలుసును కనుక గుర్తు పట్టాను కానీ రూపు మాత్రం గుర్తు పట్టేలా లేదు. వేణువు నెమలిపింఛం లేవు. నీలి రంగు దుస్తులు వేసుకుని కళ్ళజోడు పెట్టుకుని ఉన్నాడాయన.

అమ్మ స్పర్శతో ఒక్కసారి తన వైపు చూసాను.

"అబ్బ అమ్మ ఎంత బాగుందో..."

అమ్మ దగ్గరికి వచ్చి నుదుటిపై ముద్దు పెట్టి అందంగా నవ్వింది.

ఎప్పటినుంచో ఎదురుచూసిన ఆ క్షణం, అమ్మ చేతుల్లో వెచ్చగా ఒదిగిన ఆ క్షణం సుందరంగా అనిపించింది.

"థాంక్యూ డాక్టర్, ఫౌండ్ మై జాయ్ ఎగైన్" అంది అమ్మ, అప్పుడే పుట్టిన నన్ను మురిపెంగా చూస్తూ..

"గాడ్ బ్లెస్ యూ!" అంటూ కదిలాడు నల్లనయ్య.

★★★★★★★★★

COMMENTS